

Lovforslaget sattes til forhandling.

Johs. E. Larsen: Loven om ind- og udførsel af fisk har det næsten på samme måde som Sputnik derude i stratosfæren: med regelmæssige mellemrum vender den gang på gang tilbage. Dens omløbstid er ganske vist en anden, men hvert efterår ligger lovforslaget på tingets bord, fordi det år efter år har vist sig nødvendigt at forlænge denne lovgivning med endnu en periode.

Måske havde det været bedre, om loven ikke var så stærkt tidsbegrænset, som tilfældet er. Efter det kendskab, vi har til administrationen af disse bestemmelser, er der vel ingen, der længere nærer frygt for, at loven vil blive anvendt i strid med danske erhvervsinteresser. Desuden vil den altid kunne ophæves igen, såfremt forholdene skulle ændre sig på en sådan måde, at den bliver overflødig.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at de bestræbelser, der inden for OEEC er udfoldet for at nå frem til en udvidet og friere samhandel med fisk, ikke har gjort fremskridt. Tværtimod har der meldt sig nye vanskeligheder, hvortil kommer de uafklarede spørgsmål vedrørende afsætningen af dansk fisk, som melder sig i forbindelse med drøftelsen af fællesmarkedet og frihandelsområdet.

Under udvalgsbehandlingen af den gældende lov havde vi et ret fyldigt materiale til rådighed. Det fremgik heraf, at eksporten af fisk og fiskeprodukter fordelte sig på ca. 70 lande, og at den foregik under meget forskellige vilkår. Dette i forbindelse med de vanskeligheder, som liberaliseringen møder, underbygger efter min mening nødvendigheden af, at loven om ind- og udførsel af fisk videreføres i hvert fald endnu et år; og i overensstemmelse med fiskerierhvervets enige tilslutning til en forlængelse af denne lovgivning kan jeg på mit partis vegne anbefale lovforslaget til velvillig behandling og vedtagelse.

Gideon: Der har gennem år været en fast rytme i behandlingen af disse lovforslag. Gennem mange år har der været, jeg fristes til at sige en ubrydelig tradition for, at de fire såkaldte gamle partier, omend med beklagelse, har stemt for lovforslaget. Også venstre har beklaget, at vi år efter år

skulle trækkes med denne lov, men vi har måttet erkende, at loven var et nødvendigt instrument for fiskeriet med henblik på samhandelen med udlandet. Vi har derfor taget den saglige konsekvens heraf og har stemt for lovforslaget.

Derimod har retsforbundet lige så regelfast år efter år talt imod og stemt imod denne lovgivning. I de senere år har partiets ordfører været den nuværende højtærede indenrigsminister, hr. Søren Olesen, som med al den indignation, det har været ham muligt at mobilisere, med al den kraft, han nu engang er i besiddelse af, har vendt sig mod at forlænge loven. Der kunne fremdrages mange og lange citater fra Folketingstidende, der viser fastheden og standhaftigheden i partiets politik, men det skal jeg afstå fra. Et par små citater vil dog nok være på deres plads. I folketingsåret 1953-54 udtalte det daværende ærede medlem således bl. a. — Folketingstidende 1953-54, sp. 794 —:

„Jeg finder det beklageligt, at man ikke har kunnet få denne lov afviklet.

Det har da også vist sig, synes jeg, at den efterhånden er blevet mere overflødig, end den har været før.“

Jeg indrømmer, at jeg ikke har været klar over, at der er forskellige grader af overflødhed, men det syntes altså det ærede medlem at have ment, og at denne lov var, om jeg så må sige, overflødig i højere potens og har været det gennem mange år. Det næste år, vi behandlede loven, gav partiets ordfører, stadig den nuværende højtærede indenrigsminister, et næsten gribende udtryk for den sorteste pessimisme med hensyn til fiskeriministerens og tingets redelige vilje til at afskaffe loven, idet han opgivende udtaler — Folketingstidende 1954-55, sp. 723 —:

„Jeg synes næsten, man har lov at drage i tvivl, at der fra dansk side virkelig er noget ønske om at få denne lovgivning ophævet.“

Man kan ikke undgå at føle den harme, der ligger bag denne antydning af det forargelige dobbeltspil, som må antages at foregå. Det følgende år gør den daværende ordfører, igen den nuværende højtærede indenrigsminister, sig til talsmand for, at man skulle benytte lejligheden til at kræve, at denne lov ikke blev yderligere forlænget.